Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 24 квітня 2007 року № 17 (181)

УКРАЇНА ЯК ЗОНА ВІДЧУЖЕННЯ

із серцем у Чорнобилі

70 років радянської влади залишили нам без перебільшення "випалену землю", населену замість мільйонів знищених українців мутантами під назвою homo soveticus, з мутованою мовою і мутованою, внаслідок техногенних екологічних катастроф, природою.

Інна ВОЛОСЕВИЧ, "Нація і держава"

Від радіації Пилат вмиває руки…
І. Драч "Чорнобильська мадонна"

"Для багатьох наших співвітчизників Чорнобиль і зона знаходяться радше на Марсі, а не зовсім поруч із нами, чи не так?", – бідкався журналіст "Дзеркала тижня" Сергій Махун в статті "Ліна Костенко: Поїдьте туди, де вмерла Україна". Але ж якщо за різними джерелами ЗМІ різні професори, посилаючись на різні дані і фотографії (а інколи навіть і ті самі!), говорять абсолютно протилежні речі щодо потенційної небезпеки від радіаційних відходів під саркофагом – скидається враження, що вони справді говорять про далеку і незвідану планету Марс, щодо якої може бути так багато гіпотез. Як людина, що не має специфічної освіти і компетенції, може оцінити абсолютно суперечливу інформацію, що протягом останніх років подається поважними академіками (втім, диплом академіка зараз коштує ненабагато дорожче від посвідчення чорнобильця) в поважних ЗМІ? Я можу оцінити ці дані не з наукової точки зору, а хіба що з ідеологічної: якщо про те, що "задача спорудження нового саркофага є неактуальною" (цитата з інтерв'ю начальника групи ядерно-фізичних досліджень з проблем 4 блоку ЧАЕС К. Чечерова з "Курчатовського інституту" для "Інтерфакс-Время" № 15 (561) здебільшого говорять співробітники російських наукових центрів ("Курчатовського інституту", "Російського онкологічного центру" тощо) і український комуністи (Ю. Соломатін), то в це важко повірити. Адже якщо для російських вчених не існувало ні Голодомору, ні української мови, то, мабуть, для них не було й Чорнобиля…

Але розбіжності у фактах щодо чорнобильської трагедії існують не тільки між українськими та російськими науковцями і ЗМІ, а й між європейськими та міжнародними. Ці розбіжності доходять до абсурду. В різних ЗМІ вказуються наступні дані щодо кількості померлих від чорнобильської катастрофи: 134 хворих на променеву хворобу, з яких померло "лише" 42 особи ("Експрес" від 30 серпня, 2005), 4 тис. осіб (Звіт міжнародної агенції з розвитку атомної енергетики за 2006 рік), 9 тис. осіб (Звіт Міжнародного Чорнобильського Фонду за 2006 рік), 15–30 тис. ("Дзеркало тижня" № 322), 30–60 тис. ("Інший звіт про Чорнобиль" Я. Ферлі за 2006 рік), 200 тис. наявних можливих і 90 тис. потенційних жертв (звіт Greenpeace в 2006 р.), 500 тис. (газета Guardian, квітень 2006). Все це свідчить про свідомо некоректну подачу невідомо звідки і як добутих даних з певними ідеологічними та політичними цілями.

Отже, одні ЗМІ із наближенням 26 квітня кричать про небезпеку нової атомної катастрофи, інші – про те, що "Чорнобиль – це лише прибутковий міф" (назва статті в "Експресі" від 30 серпня, 2005). Якщо політики і бізнесмени з усього світу безсоромно спекулюють темою Чорнобиля, то чому маємо дивуватися байдужому відчуженню громадян від суцільно міфічної інформації?

У 2000 році тодішній президент Л. Кучма зупинив роботу Чорнобильської АЕС, за що міжнародна спільнота дала йому багато обіцянок, серед яких – виділення кредиту на модернізацію українських АЕС та побудова нового укриття над четвертим реактором. Post factum, звичайно, була виконана лише невелика їх частина: Європейських банк реконструкції і розвитку надав кредит на підвищення рівня безпеки Хмельницької і Рівненської АЕС у значно меншому розмірі, ніж передбачалося, а "Укриття-2" ще навіть не починали будувати. Наприкінці 2006 року Продюсерський центр "Закрита зона" провів журналістське розслідування того, що ж відбувається довкола проекту захоронення відходів Чорнобильської АЕС.

До березня 2004 року планувалося побудувати завод з переробки твердих радіоактивних відходів, куди повинні були звозити радіоактивні матеріали із чорнобильських енергоблоків, за 33 мільйони євро, надані Єврокомісією. Зараз вже на нього витратили понад 47 мільйонів євро, і роботи ще триватимуть більше року. "Закритій зоні" вдалося отримати відеозапис розмови між керівником проекту з будівництва заводу з переробки твердих радіоактивних відходів компанії NUKEM Райнером Герінгом, директором Чорнобильського центру з ядерної та радіаційної безпеки Євгеном Гаріним і директором Чорнобильської АЕС Ігорем Грамоткіним, в якому обговорювалася сума "відкату" за те, що директор ЧАЕС офіційно підтвердить необхідність продовження терміну та суттєвого збільшення кошту будівництва заводу. Слідчі, які перевіряли інформацію "Закритої зони", справді знайшли контракт між Nukem та Чорнобильським центром з ядерної та радіаційної безпеки саме на ту суму, яка обговорювалась у розмові на відеозаписі. В результаті NUKEM звільнив Райнера Герінга, і ще й досі продовжує будувати завод…

Загалом продовжуються терміни здачі робіт і у кілька разів збільшуються заплановані витрати на кожен із проектів на Чорнобильській станції: це і завод з переробки рідких радіоактивних відходів, який мали побудувати бельгійська компанія Belgatom, французька SGN та італійська Ansaldo, і сховище відпрацьованого ядерного палива номер 2, яке мала побудувати французська компанія Framatome. В результаті, жоден об'єкт на ЧАЕС, який було заплановано побудувати до 2007 року, незважаючи на всі витрачені мільйони, дотепер не побудований. "За весь час будівництва нового саркофага саме на консультаційні послуги витрачено майже 100 мільйонів доларів. Для порівняння, на будівельні роботи – 45 мільйонів" – свідчить журналіст В. Ар'єв. А в оприлюдненому "Закритою зоною" відеозаписі "відкат" планувалося списати саме як "консалтингові послуги"…

Нещодавно розігрався скандал навколо тендеру з будівництва нового укриття над четвертим реактором. Цей тендер виграло французьке спільне підприємство Novarka, до якого входять французькі компанії Vinci та Bouygues, низка українських компаній, німецькі компанії Hochtief та наш старий друг Nukem. Але українська сторона в особі директора ЧАЕС Ігоря Грамоткіна відмовилась підписати контракт з Novarka. За його словами, у спеціалістів станції виникли серйозні підозри: по-перше, щодо недосконалості проекту, по-друге, щодо ціни, яку запропонувала Novarka. На ЧАЕС побачили, що в документації закладене підвищення ціни.

Закінчення на 5-й стор.

ДУМКА ВГОЛОС

В ЯКІЙ КРАЇНІ Я ЖИВУ?

Таке запитання ставлю собі на кожному кроці.

Як рідко звучить в радіо- і телеефірі наша українська пісня. Навіть на Різдво і Великдень звучать не колядки, а показують клоунів з "Аншлагу".

Віце-прем'єром з гуманітарних питань став Д. Табачник, який з презирством ставиться до української культури.

У крісло першого віце-прем'єра сів Азаров, який ніяк не може вивчити державної мови.

Український уряд неодноразово очолював молдавський жид, який зрадив нинішню опозицію, – Анатолій Кінах.

А чого вартий Олександр Мороз, який заради особистих інтересів готовий, здається, на все. Нарешті, його виборці "прозріли" і бачать, яка темінь ховається під личиною "найсовіснішого політика".

І наш всенародний Президент Віктор Ющенко, розпустивши Верховну Раду зрадників, шахраїв, зробив те, що він зобов'язаний був зробити. Дострокові вибори мають стати очищенням нашого парламенту, а відтак і всього державного апарату. Треба тільки, щоб на виборах здобули переконливу перемогу українські патріоти, а для цього їм треба не розпорошуватися, а йти на вибори єдиним фронтом.

Марія ШЕВЧЕНКО,
м. Коломия,
Івано-Франківська область

СТОГНЕ ДНІПР ШИРОКИЙ…

20% українців живуть на підтоплених землях.
(За матеріалами преси)

Давно Широкий не реве,
А тільки стогне, і від болю
Єство його, напівживе,
Не сміє й мріяти про волю.
Якогось хворого мізки
(Високоставлені, на горе!)
Колись додумкали: з ріки
Зробити рукотворне море.
І закрутився маховик
Тоді на оберті державнім:
Лісів зелений килим зник,
І знищено дніпровські плавні.
І всі Дніпрові береги,
Ті, що колись буяли садом,
Лихі природи вороги
Надумали зробить "каскадом".
Відтоді мор і гниль боліт
Пів-України споганили.
Це – "думки смілої політ"?
Це – "партії велика сила"?!!
Тепер Широкий не реве,
Тепер він разом з нами плаче.
Єство його напівживе…
Чи нам Тарас таке пробачить?..

Як жити?..
Нас іще з дитинства
Привчали до брехні й насильства.
Тепер так мало в нас умів,
І рід вкраїнський наш змалів…

Людмила ЛОСЬ,
с. Орлик, Кобеляцького р-ну
Полтавської області

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

УКРАЇНА БЕЗ УКРАЇНЦІВ?

Мирослав ПАСТУШОК,
історик-пенсіонер

Як викладач історії з майже п'ятдесятирічним стажем, прагну проаналізувати стан української дійсності, починаючи з 1991 року. Що я отримав після відновлення української державності?

Хоч як це дивно, одним із наших "здобутків" стало те, що у паспорті українця вже не вказується його національність. І вирішив я на першій сторінці свого паспорта написати "українець". Тоді мені відмовилися надати ідентифікаційний номер, і я був змушений слово "українець" заклеїти. А які записи робляться у свідоцтвах про народження? З цього приводу я вирішив проконсультуватися у завідуючого відділом запису актів цивільного стану, і вона повідомила мені, що графи "національність" у свідоцтвах про народження теж немає, а є графа про громадянство. Тож виходить, що все новонароджене наше потомство буде безлике, безнаціональне. На запитання, коли можна визначити національність особи громадянина України, вона відповіла, що це можна здійснити тільки після загальноукраїнського перепису населення.

Пригадую, у 1938 році я навчався у другому класі польської школи. Ми вчили віршики: "Українець я маленький, українці – батько, ненька". "Хто ти є стесь – поляк мали! Які знак твой – орел бяли!" Тоді з дитячих років нам прищеплювали почуття національної гідності.

Наша держава Україна – багатонаціональна. Будуть у нас народжуватись діти українців, росіян, поляків, євреїв і т. д. Ким же вони будуть? Безликі громадяни безнаціональної держави? Але ж безнаціональних держав не буває!

смт Олесько,
Львівщина

СТЕРЕЖІТЬСЯ МОСКОВСЬКИХ ПОПІВ!

Вітаємо всіх православних! Цього року вперше святійший патріарх Константинопольський Варфоломій в загальносвітовий список православних єпископів вписав весь єпископат помісної Української Православної Церкви Київського Патріархату. Так його святість виконав православні канони, зокрема 34 апостольське правило: "Єпископам всякого народу потрібно знати першого серед них і визнавати його за главу..."; 8 правило третього Вселенського Собору: "...Вселенський Собор наказує, щоб всяка помісна церква зберігала в чистоті і без обмеження від початку належні їй права, по звичаю з древності утвердженому".

Та незважаючи на це, Українська Православна Церква Московського Патріархату продовжує називати себе "канонічною", нахабно завойовувати храми. У Києві за лютий 2007 року московські яничари захопили храм Української Автокефальної Православної Церкви на міському кладовищі і храм помісної Української Православної Церкви Київського Патріархату при київському крематорії. Отже, тепер відспівують киян тільки московити, котрі Слово Боже від людей приховують незрозумілою "церковною" мовою. Ці озлоблені богоборці навіть вдруге хрестять православних християн, всупереч православному віровченню. Їхня сумнозвісна Харківська Унія 1992 р. – це не лише розкол, а ще й єресь. Браття і сестри, бережіть власних дітей, бо багато їхніх священиків, монахів та вищих церковних чинів здатні на будь-який гріх. Господь Бог їм суддя, а ви бережіться.

Мир Вам, благодать і радість в єдності з православними всього світу.

о. Феофіл ГОТСЬКИЙ,
м. Київ

"ДАПОШЛІВИ..."

Слава Богові, нарешті, парламент цього скликання припинив своє існування. Цих колишніх слуг народу вибрав український народ. Якому ж народу вони служили? Вони зрадили виборців, забули про обіцянки, зрадили Україні. Ця нібито державна еліта діє не в інтересах України і українського народу, не захищає, – навпаки, руйнує національну гідність українського народу.

Коли ви були кандидатами на високі державні пости, то заявляли про знання державної мови, а отримавши мандат депутата, "посилаєте" з парламентської трибуни "Да пошли вы..." (Весь світ матюкається російською – під землею, на землі, під водою, на просторах морів і океанів, навіть у космосі.) І цю мову ви хочете зробити державною! Ганьба вам! Зайди, граки, що позліталися з Челябінська, Пермі, Хабаровська чи Москви, правлять "балом під час чуми", виконують колоніальну політику сусідньої держави, знищують все національне.

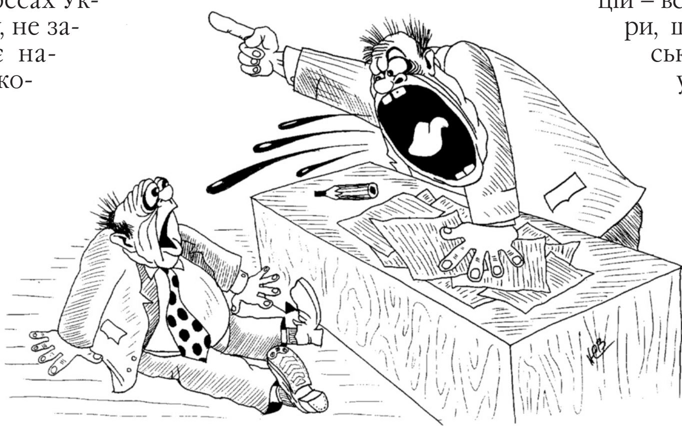

Де ще подібне відбувається в світі? В якому парламенті Європи чи Азії говорять іноземною, знімають міністра МЗС за те, що він говорить державною мовою і захищає державні інтереси? Ганьба!!!

І немає значення назва партії чи блоку – комуністи, соціалісти, регіонали чи перебіжчики з інших фракцій – всі вони олігархи, буржуї-вампіри, що ніяк не нап'ються української крові. Це цим "крутим українцям" потрібна друга державна мова, вони своєї рідної не знають. Пропоную другою парламентською мовою ввести ідіш (знайдуться депутати України, що підтримають такий законопроект).

Ганьба, панове!

Микола КУЛАЧЕНКО,
ветеран з 45-річнимстажем
і мінімальною пенсією,
Слобожанщина

РАЗОМ – ПЕРЕМОЖЕМО!

Президентові України
Віктору Ющенко

Шановний пане Президенте!

Титульна українська нація підбадьорена Вашими рішучими, безкомпромісними, а головне, правильними діями по виходу з політичної та урядової кризи, свідомо створеної деструктивними антиукраїнськими силами. Ви на правильному шляху, і наш народ в своїй переважній більшості такі кроки підтримує.

Закликаємо Вас не зупинятися, не піддаватися тиску і шантажу, які чинять на Вас міністри-капіталісти, депутати-мільйонери та емісари іноземних фінансових угруповань. У цей доленосний для України час конче потрібно спиратися на колективну мудрість трудового народу. Для цього, на наш погляд, було б доцільним скликати Всеукраїнське народне віче уповноважених представників від громад, а не партій, кожного району, всіх областей і міст Киева та Севастополя. Ці люди привезуть не лише колективну думку і суспільно-політичну пораду про те, як далі діяти, але й приймуть рішення про довіру та підтримку Ваших дій, на які не посміють замахнутися ні Мороз, ні Янукович, ні паханат олігархів.

Так у відповідальні періоди нашої Вітчизни вчиняли звитяжні київські князі. Порадившись з народом, вони завжди приймали правильні рішення в інтересах усієї громади, а не купки зажирілих багатіїв. Саме Всеукраїнське народне віче – цей вищий прояв народного самовладдя – стане надійним підґрунтям для Ваших наступних дій, спрямованих на подолання державного саботажу, двовладдя та спротиву лідерів буржуазних партій та промислово-фінансових синдикатів, котрі прагнуть приватизувати владу в Україні.

Головним і надійним Вашим прибічником у цей відповідальний період залишається трудовий народ України, який надав Вам права, повноваження і відповідальність Президента України. Разом ми обов'язково переможемо.

Виконком Севастопольської міської
Спілки офіцерів України

ПОТРЕБУЄМО ПІДТРИМКИ

Парафіяни церкви Благовіщення Пресвятої Богородиці Української православної церкви Київського патріархату селища Первомайське звертаються до парафіян Вселенської православної церкви, керівників підприємств, організацій, політичних діячів, усіх небайдужих людей за допомогою у побудові першої Української православної церкви Київського патріархату у Криму, яка має стати початком укріплення Вселенської православної церкви, створення єдиної Помісної церкви та відродження духовності і моралі української нації.

Наш поточний рахунок:
Відкрите акціонерне товариство
"Європейський банк розвитку і збереження"
селище Первомайське вул. Леніна, буд. 63
МФО 324485
ОКПО 20685262
Пот. рах. 26001234824801
Назва: Парафія Благовіщення Пресвятої Богородиці УПЦ Київського патріархату.

А. СОЦЕНКО

РАДІАЦІЙНІ ВІДХОДИ ЗАКОПАЛИ... ПІД КИЄВОМ

Після вибуху Чорнобиля опромінювались довколишні райони Київської області. Вчені-експерти зазначили, що зони забруднень сіл на березі річки Десни і Вигурівщини-Троєщини, Погребів, Рожівки і Пухівки прирівнюються до аварійної зони забруднення з відповідними на те пільгами. Чому ж сюди не включили село Зазим'є Броварського району?

Тогочасні партійні і господарські керівники побачили, що в зазимському тваринницькому комплексі вся худоба була отруєна, і різати її для торгівлі було небезпечно. Тоді вони ночами цю худобу автофургонами відправляли на Південь в Одесу, де її, отруєну радіонуклідами, різали. М'ясо почало псуватися, його утилізували, шкури відправляли в африканські країни, а долари переводити в швейцарські банки.

Ще перед чорнобильським вибухом у 1986 році в селі Зазим'я поряд з озерами знищили пам'ятник історії разом з її культурним шаром і звели там агрокомплекс. Поруч із новозведеною залізницею від Броварської станції до ТЕЦ та тваринницьким комплексом на відстані 300-400 метрів почали копати глибокі ями, куди після вибуху на ЧАЕС привозили величезні металеві капсули з радіоактивними відходами. Я бачив там ще незакопані в землю капсули.

Про це знали у Броварському райкомі компартії, який очолював пан Фролов, але нічого не робили.

Мені довелося звернутися до Верховної Ради України. Але відповіді я так і не дочекався.

Микола БАРБОН,
колишній мешканець села Зазим'є
Броварського району
Київської області

В оголошенні ТОВ "Мультисервіс", опублікованому в №15 тижневика "Нація і держава" від 12.04.2007 р. щодо проведення прилюдних торгів з реалізації майна, яке належить Микитюку Олександру Анатолійовичу, допущена технічна помилка. Слід читати: "Торги призначені на 25 квітня 2007 р. об 11.00 за адресою: м. Вишневе, вул. Лесі Українки, 86. Остаточний термін подачі заяв – 20 квітня 2007 р. до 13.00". Далі за текстом.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ГОТОВНІСТЬ ДО ВИБОРІВ

Відбулося розширене засідання Президії Головного Проводу Конгресу

19 квітня делегати від Конгресу Українських Націоналістів взяли участь у першому етапі міжпартійного з'їзду блоку "Наша Україна".

На з'їзді було ухвалено рішення про виключення із блоку "Наша Україна" Партії промисловців і підприємців України, а також про позбавлення депутатських повноважень народних депутатів, обраних від блоку "Наша Україна", які ввійшли до проурядової коаліції. Делегати також проголосували за виключення кандидатів у народні депутати України з виборчого списку блоку "Наша Україна" з 88 до 448 позицій.

Представники Конгресу Українських Націоналістів одностайно підтримали рішення з'їзду.

Того ж дня відбулося розширене засідання Президії Головного Проводу Конгресу за участю делегатів міжпартійного з'їзду – членів партії.

Голова КУН Олексій Івченко поінформував учасників засідання про політичну ситуацію в державі, зосередивши увагу на участі партії у дострокових парламентських виборах. Якщо вибори відбудуться 27 травня, Конгрес Українських Націоналістів виступатиме як самостійний суб'єкт виборчого процесу, підкреслив він. Проте Голова Конгресу вважає, що дата виборів буде перенесена.

На засіданні відбулася дискусія про форму участі Конгресу у дочасних виборах до Верховної Ради України в разі перенесення дати виборів. При цьому Олексій Івченко наголосив, що Конгрес послідовно дотримуватиметься рішення X Збору партії про участь у широкому блоці всіх національно-патріотичних сил. Якщо ж такий формат стане неможливим, тоді слід спрямовувати зусилля на формування блоку "Наша Україна" разом із державницькими позапарламентськими партіями.

Заступник Голови Конгресу Євген Гірник переконаний, що КУН у разі неможливості формування блоку "Наша Україна" має вести переговори із "Українською правицею" та політичними партіями націоналістичного спрямування.

Під час розширеного засідання Президії усі учасники висловили підтримку діям Президента Віктора Ющенка, спрямованим на збереження конституційного ладу в Україні, а також відзначили професійну роботу Служби Безпеки України, зокрема її очільника Валентина Наливайченка.

Прес-служба КУН

Федір ШИРОКОВ

В ОЧІКУВАННІ ВЕРДИКТУ

Український політикум завмер в очікуванні рішення Конституційного Суду стосовно чинності Указу Президента про розпуск парламенту і оголошення нових виборів до Верховної Ради.

Щоправда, немає певності, що цей вердикт (хоч яким би він був) визнають усі сторони політичного конфлікту. Крім того, Конституційний Суд може й не взяти на себе відповідальності і прийняти таке собі соломонове рішення, яке залишить ситуацію підвішеною і, по суті, невирішеною.

Тим часом дні збігають навдивовижу прудко, й до 27 травня залишається зовсім мало. Зрозуміло, що провести вибори в останню неділю травня уже практично неможливо.

Отож, видається, що найбільш ймовірний сценарій, який нас очікує, – це проведення парламентських виборів пізніше – в червні чи, скоріш за все, восени. Це – єдиний компроміс, на який (принаймні, поки що) готовий піти Президент, і який може влаштувати коаліцію і Юлію Тимошенко.

Разом з тим, поступово чіткішають обриси майбутніх перегонів. Майже немає питань щодо формату, в якому йтимуть теперішні коаліцієнти. Фаворит – Партія регіонів – навряд чи когось візьме до собе в компанію. Комуністи й соціалісти також змагатимуться окремо, хоча шанси останніх потрапити до ВР є вкрай низькими. Матиме змогу спробувати щастя й Литвин з Народною партією. Конкуренцію йому складе, ймовірно, партія Вітренко. Ці дві сили мають, хоча й невисокі, шанси протиснутися до парламенту.

Складніше у таборі помаранчевих демолібералів. Відтак можна з певністю казати лише про те, що "Батьківщина" вкупі з кількома дрібнішими партіями виборюватиме місця в майбутньому парламенті окремо. Однак чи об'єднаються нарешті в єдиний блок "Наша Україна", "Народна самооборона" і "Рух – Українська правиця"? Наприкінці минулого тижня у пресі з'явилася обнадійлива інформація з цього приводу, але наразі ніяких остаточних рішень, здається, не прийнято. Та й про які остаточні рішення можна вести мову, коли незрозуміло, коли відбудуться вибори...

Нез'ясованим залишається і формат участі у виборах Конгресу Українських Націоналістів. Однак до них готуватися потрібно вже тепер – хоч що б там було.

Прикро, що одним із каменів спотикання для націонал-демократів і лібералів є питання укладання виборчих списків. Багато хто вважає, що "боротися за Україну" можна не інакше як з депутатським мандатом.

Марта РИМАР

ПРЕЦЕДЕНТ

ФЕМІДА НА ПРОДАЖ

На тижні українські журналісти збилися з ніг, шукаючи мільйони судді-доповідача Конституційного Суду України, колишнього міністра юстиції Сюзанни Станік. Ще б пак! Вона пообіцяла: хто знайде, з тим поділиться. Правильно: нехай тепер ділиться з журналістами, бо вони – знайшли. Підтвердження тому – не лише кілька промовистих телесюжетів, а й публікації у тиражних виданнях. Відшукали не тільки акули пера, а й Служба Безпеки України, про що 16 квітня заявив виконуючий обов'язки глави відомства Валентин Наливайченко. За логікою речей слідами оприлюдненої інформації Генеральна прокуратура України мала би порушити кримінальну справу, щоб перевірити факти "про передачу майна на суму близько 12 мільйонів доларів одному з близьких родичів судді Конституційного Суду", а саме – матері Сюзанни Станік Оксані Теодорівні Антошко. Однак Генпрокуратура, як Попандопало, зробила вигляд, що так і треба, нічого особливого не відбувається. Натомість кримінальну справу порушено проти надто принципового керівника СБУ. Такі ігрища без правил змусили повернутися до великих публічних баталій екстремального полковника СБУ, народного депутата Григорія Омельченка. Днями він зібрав прес-конференцію, аби оприлюднити факти власного розслідування, котрі, на його переконання, мають стати підґрунтям для порушення кримінальної справи з метою перевірки дій заступника голови Конституційного Суду Станік Сюзанни Романівни, які, на думку Григорія Омельченка, мають ознаки корупції та зловживання службовим становищем з корисливих мотивів.

Нардеп згадав передісторію цього майнового скандалу, коли на початку квітня у пресі з'явилася роздруківка телефонної розмови Сюзанни Станік із заступником міністра Кабінету міністрів Оленою Лукаш. Дами нібито вели мову про сприяння "правильному" рішенню Конституційного Суду у справі щодо конституційності Указу Президента про дострокове припинення повноважень Верховної Ради. Не "за так", звісно. Невдовзі у ЗМІ з'явилася інформація, нібито С. Станік обзавелася двома квартирами на Львівській площі у Києві загальною вартістю 2 мільйони доларів США. Народні депутати звернулися до самої пані Станік з проханням спростувати або підтвердити цю інформацію, але вона проігнорувала запит. Невдовзі прозвучала й вищеозначена заява Валентина Наливайченка.

Оскільки повноваження Верховної Ради припинені Указом Президента, і парламентарі не мають права утворювати тимчасову слідчу комісію, що розслідувала б справу, Григорій Омельченко здійснив перевірку самотужки (досвід, можливості і зв'язки дозволяють). Тим більше, що суддя Конституційного Суду є ДЕРЖАВНИМ ДІЯЧЕМ, тож інформація викликає великий суспільний інтерес і в Україні, і поза її межами.

Народний депутат, відповідно до чинного законодавства, документально встановив факти, які виклав у своєму депутатському зверненні до Генерального прокурора О. Медведька та в. о. голови Служби безпеки В. Наливайченка. У документі також міститься прохання невідкладно провести об'єктивну перевірку та дати правову оцінку діянням Сюзанни Станік та інших осіб, причетних до "фінансових операцій з придбання та реалізації нерухомості, автотраспорту, земельних ділянок".

Отже, у депутатському зверненні вказано: "Громадянка України Антошко Оксана Теодорівна, 19 серпня 1931 р. н. (пенсіонерка), є матір'ю заступника голови Конституційного Суду Станік Сюзанни Романівни. За період з 3 жовтня 2003 року до 10 серпня 2006 року О. Антошко здійснила дев'ять фінансових операцій на загальну суму **5,89 млн грн.** Проведені фінансові операції пов'язані зі сплатою коштів за пакет іменних облігацій, житло та внесення особистих коштів на власний рахунок...

При проведенні фінансових операцій Антошко О. Т. використовувала розрахунковий рахунок №26202362951 в Київській дирекції ВАТ "Інноваційно-промисловий банк" (МФО 322863).

Антошко О. Т. придбала 4 земельні ділянки: 0,12 га за адресою м. Київ, провулок Ольги Кобилянської, 5/11, діл. 14 на підставі договору купівлі-продажу № 964 від 11 травня 2000 року; 0,2 га за адресою м. Київ, вул. Столетова, 50–50-а, на підставі договорів купівлі-продажу № 1326, № 1329 від 21 травня 2002 року, земельні ділянки: №10-в за адресою м. Київ, вул. Кудряшова, №17 за адресою Київська область, Вишгородський район, село Ясногородка, вул. Приморська (останні дві ділянки вартістю, за оцінками експертів, відповідно **1,125 та 1,2 млн дол. США**).

Антошко О. Т. реалізувала дві квартири у м. Києві (за адресою: вул. Дарвіна, 7, кв. 14, вул. Б. Грінченка, 4, кв, 23 (вартістю за оцінками експертів відповідно **2 та 1,8 млн дол. США**) та одну у Львові (вул. Київська, 20, кв.5), а також **подарувала** С. Станік квартиру у Києві (провулок Нестерівський, 6, кв. 27–28).

Окрім того, Антошко О. Т. придбала нерухомість у Ялті (смт Масандра, вул. Стаханівська,12, кв.17 – **вартістю 1,2 млн дол США** та по вул. Свердлова, 13/2, апартамент "51-Нежитлове приміщення, "Единбург-тауер" – за **1,5 млн дол. США**); у Києві (вул. Лютеранська, 10-А, з гаражем №17 – вартістю за оцінками експертів **8 млн дол. США**), у Львові (вул. Кубанська, 21, кв. 26 та 29 відповідно 101 та 99 кв. м; вул. Франка, 105, кв. 5), а також придбала майнові права у м. Києві на 233,22 кв. метра об'єкта будівництва (офіс) за адресою вул. Саксаганського, 114–120 та на 182,21 кв. метра об'єкту будівництва за адресою бульвар Т. Шевченка, 33–37, блок-секція №4 (перший поверх).

Перелічені придбання відбулися у другій половині 2006-го – на початку 2007 року.

Родичі С. Станік придбали такий автотранспорт. Антошко О. Т. – Ауді-А8 №000-03ТВ, 2000 року випуску, зареєстрована у 2004 році, з правом керування Станік С. Р., у вересні 2004 року автомобіль знятий з обліку; БМВ 735 №000-03 ТВ 2001 року випуску, зареєстрований у 2004 році з правом керування Станік С.Р., 21 січня 2007 року знятий з обліку. Долганов В. О. (чоловік С. Станік) – SKODA OKTAVIA ELEGANCE, 2000 р. в., 27 лютого 2001 року автомобіль зареєстрований у МРЕВ-3 м. Києва як привезений з-за кордону; FIAT BRAVO 1996 р. в., 24 жовтня 2001 р. МРЕВ-6 м. Києва виданий тимчасовий талон по дорученню; MERCEDES-BENZ E 200, 1997 р. в., 3 липня 2003 р. зареєстровано у МРЕВ-3 м. Києва як привезений з-за кордону.

На Антошко О.Т. зареєстровані такі комерційні підприємства: мале приватне підприємство "Веселка", м. Львів, код 13808732, зареєстроване 05.02.1991 року, на сьогодні знято з реєстрації; ТОВ "Логес", м. Київ, код 31605020, зареєстроване 10.09.2001 р.; садівничий кооператив "Народна гвардія ім. І. Франка", м. Львів, код 23272646, зареєстрований 11.09.1995 р."

За словами Григорія Омельченка, офіційна щомісячна зарплата суддів Конституційного суду – близько 20 тисяч гривень. Та навряд чи навіть на ці – пристойні за мірками пересічного українця гроші – можна стати володарем вищевказаних статків. Тому народний депутат вбачає у діях Сюзанни Станік ознаки порушення присяги судді та звернувся до Президента з пропозицією звільнити її із займаної посади. Принагідно нагадав, що Верховна Рада 5 скликання відносно недавно внесла поправки до закону, який дозволяє державним службовцям не декларувати статки членів своїх сімей, а "засвічувати" лише свої. Цілком зручно: і майно можна списати "на свата", і в декларацію про доходи "вписатися" в образі чесного скромняги.

Дісталося на горіхи від Григорія Омельченка й Генпрокуратурі. "Навіть при Кучмі в Генпрокуратурі не було такої бездіяльності, як зараз. Хоча б видимість робили, що реагують на суспільні запити, – каже депутат. – Втім, якщо Генеральна прокуратура не порушує кримінальної справи проти Сюзанни Станік, то це має право зробити СБУ".

ВІДВЕРТО

БЕЗ ГЕБІСТСЬКИХ СЕКСОТІВ

Люстрація дозволить очистити шлях до одужання України

Скажіть, чому, за якої б виборчої системи – мажоритарної чи пропорційної або змішаної – ми не обирали депутатів, у ВР завжди складається антинародна більшість? А тому, що відбір кандидатів значною мірою контролюється сусідньою державою і, звичайно, цей вибір долають найвідданіші імперії сексоти КДБ. Звісно, що в Україні їх в усі часи було більше, ніж в Росії – адже Москва ніколи не довіряла українцям, бо наш народ завжди прагнув незалежності. Відомо ж, що всі комуністи, що працювали навіть у районних комітетах КПРС та парткомах великих і важливих підприємств, обов'язково проходили сито КДБ, тобто ставали сексотами. У павутиння КДБ потрапляли спортсмени, учені, журналісти, які хотіли мати закордонні відрядження, а також судді, прокурори, адвокати, керівники МВС, офіцери, особливо замполіти, тощо. Тобто, це половина членів тодішньої комуністичної партії – тобто більш як півтора мільйона відданих імперії сексотів. (Недарма ж Мороз і Симоненко та лідери Партії регіонів так противилися проведенню люстрації.) По-друге, нових агентів КДБ вербувало з тих "бізнесменів", які після 1991 року зайнялися брудним, протизаконним бізнесом. Сексоти КДБ за ними уважно стежили і, спіймавши на криміналі, казали: якщо не хочеш сидіти в тюрмі, вставай до наших лав. Тобто КДБізуються всі нечесні, нечисті на руку, а також люди з брудною совістю. Тож тепер їх в Україні кілька мільйонів.

Валентин КОЖЕВНИКОВ,
кандидат географічних наук,
академік Академії оригінальних ідей

Але ж патріотів України у кілька разів більше. То чому вони програють вибори антиукраїнським партіям за будь-якої виборчої системи? Тому, що всі "партії сексотів" в Україні добре організовані, мають підтримку державних і приватних ЗМІ (не тільки українських, а й російських), необмежене фінансування, спільну ціль. Тому без проблем і зайвої полеміки в один день об'єдналися партії, що мають діаметрально протилежні цілі у своїх програмах, – соціалісти та комуністи з Партією регіонів. Лише недоумкуваті політики, продажні політологи та журналісти можуть пророкувати розпад цієї коаліції. Вона може лише збільшуватися за рахунок тих сексотів, яких КДБ на різних етапах "внедріло" у патріотичні партії і блоки. Наприклад, перехід Кінаха з "Нашої України" в коаліцію національної єдності, яку щойно утворили антиукраїнські сили, був цілком прогнозований і очікуваний тими, хто пам'ятає кар'єру цього хижака антиукраїнської зграї Кучми. Хіба не він за свого прем'єрства у 2002 році продав Росії близько 10 мільйонів тонн нашої пшениці по 200 гривень за тонну, щоб наступної зими купувати цю ж пшеницю в Росії уже по 1700 гривень за тонну? Хіба не він, очоливши Союз промисловців і підприємців, довів більшість наших промислових об'єктів до занепаду, кредитної заборгованості, банкрутства, щоб, зрештою, продати їх за безцінь здебільшого російським структурам? Тому погіршення економічних показників нашої промисловості, збільшення економічної залежності України від Росії та прискорення процесу втягування України в ЄЕП з приходом Кінаха в уряд Януковича легко передбачити.

Світлина Олекси ВАЩЕНКА

Уже не тільки всі країни соціалістичного табору, а й наші брати по нещастю під назвою СРСР – країни Прибалтики – увійшли в усі європейські структури, живуть значно багатше від нас, мають усі європейські права, захищені НАТО від реваншистських сил Росії. А ми й досі бовтаємося у смердючому постсовковому багні, і кінця-краю цьому не видно.

Продажні політологи через ЗМІ навіюють нам думку, що треба прийняти більш удосконалений виборчий закон, і тоді депутати будуть дбати про виборців. Проте ми вже переконалися, що наші опоненти зуміють за будь-якого закону пройти до Верховної Ради. У східних і деяких південних областях, в яких приватизацію за допомогою КДБ здійснили російські структури, впроваджено російський фашизм, найзловіснішими рисами якого в Україні є: витіснення з усіх державних і приватних установ та закладів освіти і виховання української мови – мови корінного населення, яке в кожній з цих областей складає понад 50–60%, відверте нехтування правами свободи слова, свободи зібрань, свободи преси, заборона продавати україномовні газети і часописи, особливо ті, що видають демократичні партії та організації. По суті, Україна – чи не єдина держава в світі, в якій рідна мова мільйонів корінних мешканців держави у найбільших її областях заборонена і не має можливостей для відродження.

Після отримання незалежності українці отримали доступ до стандартів європейської освіти і можливість довідатися про правдиву історію України. Проте Схід і Південь України чужі спецслужби і їхня "п'ята колона" відгородили від українських демократичних ЗМІ і залишили в інформаційному полі Росії. Чужинські політики, політологи, журналісти через російськомовні ЗМІ не перестають переконувати нас, що українці східних і південних областей вважають себе меншими братами росіян, а не окремою нацією, тому визнають за рідну російську мову, а не українську.

Адже відомо, що народом, який не знає рідної мови і правдивої історії, керувати може будь-який зайда-пройдисвіт. Тому освіта і культура в тих областях не зазнали ніяких змін, і українці майже нічого правдивого не знають про свою державу, долю свого народу, політику керівництва держави і партійних лідерів. Вони досі вірять вигадкам російських шовіністів про вторинність, відсталість, зіпсованість нашої мови впливом польської і навіть не здогадуються, що саме наша мова є природною, а не штучною, що вона первинна і логічна, культурна, бо народна. Змосковщені російськомовні українці все частіше стають до лав шовіністичних зневажальників української мови, від яких часто можна почути, що сфера мовних проблем надто тонка, і держава не повинна втручатися в неї, хай народ сам визначається, якою мовою йому розмовляти. Чому російськомовні українці вірять їм, а не українським патріотам та українській науці?

Що робити? Для того, щоб провести справді демократичні вибори, треба відлучити агентів іншої країни від влади і від виборчого процесу. Це в Україні можна здійснити шляхом люстрації всіх депутатів і членів виконавчої влади, як це зробили в інших країнах, де комуністи теж співпрацювали з російськими спецслужбами. Тепер ці країни убезпечили себе від російського втручання у свої внутрішні справи. Якби Президент Ющенко своїм Указом здійснив люстрацію всіх урядовців і народних депутатів України та кандидатів у депутати до наступних виборів, то більшість членів правлячої коаліції і уряду зменшилася б. Проведення люстрації повинен вимагати народ на спеціальному референдумі, бо Верховна Рада, під куполом якої зібралися головні агенти чужих спецслужб і бандити, уже не є чинною. Для демократичних сил України проведення референдуму про люстрацію має бути головним і першочерговим завданням.

Степан ПРОЦЮК

КОНТРОВЕРСІЇ

ЗАШТОРЕНІ ВІКНА

Нещодавно я "підколював" свого приятеля, мовляв, ти надто полюбляєш комфорт і домашні капці, халат і телевізор, а розповідач історій (чи письменник) повинен більше тяжіти до аскези, а не до гедонізму. Ми розсміялися, тому що це також стереотипи. Бо якщо автор не любитиме життя, то навіть його талант стане отруйним людиноненависницьким жалом. А комфорт і телевізор – це своєрідні вияви любові та інтересу до навколишнього.

Як мовиться, лікарю, вилікуйся сам. Я не сказав приятелеві, що також маю цілком міщанські фобії. Наприклад, не терплю відчинених дверей. Напевне, тому, що дитиною дуже любив тримати двері нарозтвір. Доки світ дорослих не втокмачив мені протилежної звички...

Адже зачинені двері, зашторені вікна чи сорочка, застебнута на всі ґудзики, означають значно більше, ніж дотримування елементарних правил безпеки. Це не сорочку ми застібаємо на шиї, а підсвідомо демонструємо нашу закритість та недовірливість, наші травми любові до світу. Зашторені вікна є не лише способом збереження приватної таємниці. Вони є символом нашого страху, нашої байдужості і готовності до мояхатаскраю як нехитрої життєвої філософії.

Міщанин (як ви розумієте, у цьому контексті це слово не дорівнює поняттю "житель міста") є істотою, на яку не можна покластися. Але, заради Бога, всі ми є міщанами. Різниця лише у пропоціях: 20%, 40% чи й усі 100%...

Я пам'ятаю своє життя у винайнятій кімнаті одних непоганих старих людей, їх вже немає серед живих. Але скільки довелося вислухати, наприклад, у 1989-му, про те, що ось совєти і "рухівці" зараз почнуть перестрілку, ці мітинги добром не закінчаться, бо совєти будуть всіх різати по хатах. А якщо все закривати і наглухо зашторювати, то, дастьбі, пронесе... Бо казала пані Фроська чи Нуська, що появилося багато знаків, що з непокірних владі можуть варити холодець і потім продавати на базарі, же по сибірах клепають величезні партії наручників, же їм, Штефане, треба лише нас виявити, а потім всіх вбити, а тих, же лишаться, повивозити до сибірів. А тутка нічого не лишити. Все розрівняти, зробити пустку або заселити китайцями...

Сказати, що ці страхи не мали жодних підстав? Після радянського "золотого вересня" із його пізнішими дем'яновими лазами? Із його тортурами та смертями лише через несовєтскіє глаза чи буржуазную улыбочку? Я не маю морального права занадто іронізувати над травмованим національним менталітетом. Хоча би тому, що сам є його крихітною частинкою.

Але, з іншого боку, зашторені вікна не можуть нічого створити. Вони вигідні для тоталітарних і деспотичних устроїв. Ба більше! – вони вигідні для будь-якого інституту держави, незалежно від його кольору і масті. Опір і пошуки свободи індивіда є протилежними до тихого озера чиновницької бюрократії. Навіть у так званих благополучних країнах із благополучним спадком і щасливою історією. Що вже казати про Україну?

Але ж зашторені вікна як символ мають закладену всередині саморуйнівну дію. Вони нічого не змінять і не переінакшать. Адже справа не стільки у зашторених вікнах, скільки у зашторених людях. Людина за шторкою може як завгодно ненавидіти чи не сприймати. Але її підле і лякливе єство створене для запобігань, а не для стрільби у "десятку". Це єство видає себе власною кухонною ненавистю і базарним протестом. Бо те, що годиться для швейцарської конфедерації, непридатне для народів, які розвиваються. Загнивання може випромінювати подобизну тепла, але ніколи не створить здорового холоду, під яким гинуть хвороботворні віруси покірності та лакейства.

Людина під прицілом може жити як горіти. Але вона ніколи не загниває ізсередини. Людина, яка прикрита шторкою, нізащо не спалахне. Хоча багато років здатна випромінювати чад і дрібнокаліберну агресію.

Іноді мені здається, що вся наша Батьківщина "калини і соловейка" заховалася за приватними шторками, тихенько вичікуючи обітованої землі або якогось дрібнобуржуазного чи псевдосоціалістичного раю.

Але дозвольте ще раз нагадати банальну сентенцію про лікаря, що повинен найперше вилікувати себе. Бо я теж полюбляю і комфорт, і навіть зашторені вікна...

"МИРНИЙ АТОМ" ЧОРНОБИЛЯ

як один з видів комуністичного геноциду українського народу

Борис ВАСИЛЬЧЕНКО, інженер

Чорнобиль став однією з найбільших трагедій українського народу у XX столітті. Зараз про Чорнобиль говорять переважно у зв'язку з ліквідацією наслідків аварії. Але чомусь мало хто шукає відповіді на те, чому, скажімо, ділянку для будівництва атомної електростанції, технологія якої ще і досі досконало не вивчена, було обрано саме коло Києва, і хто із керівників Компартії України дав дозвіл на спорудження цього монстра саме у найбільш уразливому для населення України місці?

На ці питання давно уже пора дати відповідь, бо досі існує примітивне уявлення, що головною причиною усіх негараздів, пов'язаних з Чорнобилем, є неправильні дії експлуатаційного персоналу.

Спробую відповісти на поставленні запитання на підставі того, що з 1972 до 1985 року як державний технічний інспектор я обслуговував будівництво та експлуатацію Чорнобильської АЕС, і, отже, спілкувався з проектантами, будівельниками та експлуатаційним персоналом АЕС, був членом державної комісії зі введення АЕС в експлуатацію.

Отже, чому ділянка для будівництва АЕС була обрана неподалік від Києва? Чому, незважаючи на протести Академії наук, її президента Б. Патона, деяких посадовців з Ради Міністрів, АЕС побудували на притоці Дніпра – Прип'яті? Чому інші АЕС – Курська, Смоленська, Хмельницька та Рівненська побудовані в акваторії Дніпра? Випадковість? Навряд. Зазначимо, що ділянку для будівництва обирає замовник, який потім узгоджує питання з директивними органами. Замовником будівництва АЕС наприкінці шістдесятих років минулого століття виступило Міністерство енергетики та електрифікації СРСР на чолі з нашим земляком П. Непорожнім, який народився і виріс у м. Яготині Київської області.

У мене в руках постанова ЦК Компартії України від 02.02.1967р. № П–1 7/22 "Про вибір площадки для будівництва центрально-української атомної районної електростанції в Київській області". Постанова вийшла під грифом "Цілком таємно". Постановою передбачалося розташувати станцію "біля села Копачі Чорнобильського району Київської області" та зазначалося, що "загальна площа земель, яка відводиться для електростанції та житлового селища, повинна становити не більше 1676 га, в тому числі 96 га орних земель".

А вже після того, як питання місця розташування АЕС було вирішене, почалося її будівництво.

Як інспектор, який має здійснювати нагляд за дотриманням правил та норм охорони праці, я запросив у проектантів та керівництва атомної станції перелік вибухонебезпечних виробництв.

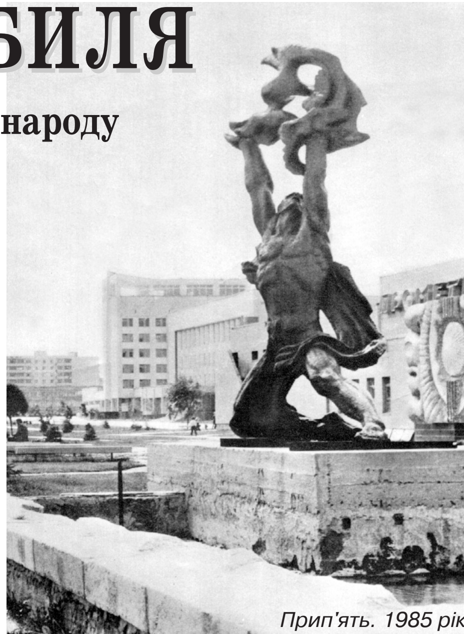

Прип'ять. 1985 рік

Справа в тім, що після того, як на Мінському радіозаводі у цеху футлярів через недотримання правил техніки безпеки у 1972 році стався вибух, в результаті якого загинуло декілька сотень чоловік, на порядку денному постало питання "державної ваги": "Від техніки безпеки до безпечної техніки".

Московська проектна організація "Гідропроект", яка була генеральним проектувальником ЧАЕС, дала мені такий перелік, але там ні слова не було сказано про реактор, який, як згодом виявилося, ставав у певному режимі вибухонебезпечним. Тобто техніка не була безпечною.

І реактор вибухнув...

Як розповідав мені потім директор Чорнобильської АЕС Віктор Брюханов, його, як головного винуватця аварії, викликали на засідання політбюро ЦК КПРС, яке вів Горбачов М.С.

Засідання почалося об 11-й годині і мало закінчитися за півгодини. Але затягнулося воно до сьомої вечора. І коли, нарешті, стало зрозумілим, що головною причиною вибуху стали не дії експлуатаційного персоналу (хоча людського фактору у створенні аварійної ситуації ніхто ніколи не відкидав), а конструкція реактора, головний конструктор, академік Александров, який був присутній на засіданні політбюро, заявив Горбачову:

– Ты не его суди, Михаил Сергеевич, ты меня суди, это моя вина, это мой реактор!

Але ролі були розписані, головними винуватцями були названі Брюханов та його колеги, а суд над ними комуністичні можновладці, як злодіїв, провели у закритій зоні, в м. Чорнобилі. Про істинні причини аварії на суді не йшлося. Не було мови і про відповідальних за вибір біля самісінького Києва місця розташування АЕС.

То хто ж все-таки головний винуватець того, що сталося на Чорнобильській АЕС? Комуністична верхівка чи Брюханов із своєю командою? І чому досі не названо поіменно тих, хто несе пряму відповідальність за покалічені людські долі, за понівечене здоров'я мільйонів українців?

Відповідь може бути єдиною – головним винуватцем цієї планетарної трагедії є КПСС/КПУ, її тодішні керівники.

Тому, коли відбудеться "Нюрнберг-2" над Компартією (а що він буде, у мене немає сумніву), Чорнобильська трагедія буде тяжким звинуваченням проти цього передового загону російського імперіалізму.

м. Київ

УКРАЇНА ЯК ЗОНА ВІДЧУЖЕННЯ

Віце-прем'єр-міністр А. Клюєв відкликав Грамоткіна з посади директора і створив спеціальну комісію з розслідування умов тендеру. Але за документально підтвердженими свідченнями "Закритої зони" ЄБРР відмовляється надати українській стороні інформацію щодо "відкритих і прозорих" тендерних перемовин.

Але головна загроза – навіть не в термінах чи ціні, а в якості виконання цього підряду. "Закрита зона" не полінувалася поцікавитися минулим компаній-членів Novarka. У 1998 році компанії Bouygues та Dumez (дочірнє підприємство компанії Vinci) були звинувачені в узгодженій схемі незаконного привласнення державних коштів. Йшлося про гроші, виділені для будівництва шкіл у передмісті Парижа з 1989 до 1996 року. В результаті розслідування було встановлено, що 2% коштів ішли на подяку за підтримку політичним партіям – як внески або як фіктивний прийом на роботу. У 1999 році міжнародні підрядники завершили будівництво найвищої на африканському континенті греблі Каце в Лесото, яку частково фінансував Світовий Банк, в результаті чого вода затопила селянські лани. Так в Лесото почали реалізовувати міжнародний проект постачання води для Південної Африки. Виявляється, це не тільки радянська традиція: так працюють європейські компанії в "країнах третього світу", вважаючи, що там їм можна все. 2 мільйони мешканців Лесото належать до найзлиденніших у світі, а вищеперелічені будівельні компанії – до найбільших у світі. Але все ж в африканському суді довели, що консорціум Highlands Water Venture перерахував відповідальному за тендер Масупе Соле хабарів на суму 733 тисячі 404 долари. Консорціум складався з сімох компаній, дві з них – німецька Hochtief та французька Bouygues. У 2004 році в міжнародному аеропорту Шарля де Голля впала 30-метрова секція даху ультрасучасного терміналу, внаслідок чого загинули чотири людини. Термінал був побудований за рік до трагічних подій. Серед причин – дефекти проекту і процесу будівництва. Причетними до руйнації у різній мірі є всі учасники будівництва. В тому числі і будівельна компанія Vinci. У 2005 році французька комісія з питань конкуренції встановила, що три оператори мобільного зв'язку, серед яких була компанія Bouygues Telecom, змовилися між собою і діяли проти інтересів споживачів. В результаті розслідування три компанії були оштрафовані. Bouygues Telecom – на 58 мільйонів євро. Все це – зовсім не секретні матеріали, а відкрита інформація, яку можна "накопати" в Інтернеті.

Як можна допустити такі компанії до будівництва саркофага над четвертим реактором?! Це схоже на самогубство – краще було б його взагалі не будувати, аніж довірити це злочинним суб'єктам. Але ЄБРР не визнає фактів хабарництва і злочинної халатності з боку вищеперелічених учасників Novarka на тій лише підставі, що в кожному скандальному випадку вони діяли не самостійно, а в складі різних консорціумів! Смішно, але вони ще й при цьому постійно наголошують на корупції в Україні!..

"Одне можна сказати чітко: ставлення до місцевих посадовців, що у Nukem тут, що у консорціуму в Лесото, – однакове, – підсумовує "Закрита зона". – До речі, маленька африканська країна Лесото своє добре ім'я відстояла і виграла бій з титанами. І чи здатна на таке саме велика європейська Україна?"

Звичайно, можна багато нарікати на західні країни, які не дають обіцяних на Чорнобиль коштів чи дають їх в нечисті руки, які, попри всі свої облудні "програми допомоги", зневажають людей з "третього світу" – адже про які можна говорити "права людини", коли американці, європейці чи євреї мають всі права і свободи в світі, а українці, африканці чи араби є безправними рабами? Але чого можна вимагати від європейців чи "великої сімки", коли про Чорнобиль передусім не дбаємо ми, українці? Я недарма почала статтю із газетних "качок" про Чорнобиль з різних країн, які під різними кутами зору перебріхують наші ЗМІ. Хто передусім повинен знати про кількість жертв і небезпечність Чорнобиля? Хто повинен розробити чітку програму знешкодження ЧАЕС і, головне, контролювати її виконання? Єврокомісія, чи МАГАТЕ, чи російський "Курчатовський інститут"? А до чого тут ми взагалі?!

Сталося надзвичайне: українські журналісти викрили і довели корупційні схеми іноземних компаній довкола Чорнобиля. З їхньою інформацією мусив навіть рахуватися ЄБРР. У будь-якій нормальній країні це була б новина № 1, але тільки не в нас. Матеріали "Закритої зони" показав лише 5 канал і передрукували кілька Інтернет-видань. Дуже мляво відреагували наші ЗМІ і на прийняття директором ЧАЕС Ігорем Грамоткіним рішення про відхилення тендерних пропозицій за проектом нового укриття на зруйнованому енергоблоці на початку жовтня 2006 року. Таке рішення пояснюється тим, що вже після перемоги у тендері Novarka відмовилася від частини узятих на себе зобов'язань за проектом. Ігор Грамоткін доводив недосконалість проекту, а також те, що в документації закладено підвищення ціни. Схоже, що це була відчайдушна реакція на абсурдну ситуацію, в яку ЄБРР поставив ЧАЕС, коли остання не має прямих важелів впливу на підрядника у разі недотримання термінів робіт або неналежної їхньої якості. Тобто всі повноваження віддані Групі управління проектом, очолюваної зарубіжними фахівцями, а вся відповідальність покладена на ЧАЕС.

Якщо ми не знайдемо і не оприлюднимо правду про причини і наслідки чорнобильської катастрофи, якої не видно під нальотом брехні, – ніхто за нас цього не зробить. Якщо ми не дбаємо про свою землю, ніякі європейські мільярди нам не допоможуть.

Президент України підтримав директора ЧАЕС і виступав за перегляд вимог до проекту та результатів тендеру, але віце-прем'єр-міністр А. Клюєв за головним принципом теперішнього Кабміну "послухай Президента і зроби навпаки" скасував рішення Грамоткіна, заявивши, що вони з ЄБРР "досягли повного взаєморозуміння", щоправда, не уточнивши, в чому. В результаті була створена "комісія з вивчення причин анулювання тендеру", в склад якої ввійшов сам Грамоткін... і, мабуть, він досі продовжує вивчати причини власного рішення, тому що з тих пір інформацію про тендер з будівництва "Укриття-2" з наших ЗМІ, наче корова язиком злизала. Себто дотепер нічого не будується, і дотепер невідомо, хто буде будувати укриття і коли "йдуть переговори"...

Отже, ми не знаємо справжніх масштабів небезпечності Чорнобиля і його наслідків, не маємо чіткої позиції та програми дій і не вміємо забезпечити будівництво нового саркофага навіть за чужі гроші. Не вміємо також вчасно платити зарплатню працівникам ЧАЕС, які зараз погрожують владі новим Чорнобилем, та виділити кошти на належне обслуговування зони, виплачувати належні за законом пенсії інвалідам-чорнобильцям, що голодують в Донецьку... Зате ми вміємо торгувати чорнобильськими посвідченнями, вирубувати радіаційні ліси та вирощувати сільськогосподарські продукти на заражених землях (кажуть, в зоні навіть пробували розводити норок, але вони облисіли), грати в комп'ютерні ігри з "чорнобильською" графікою. Нашим депутатам теж до вподоби чорнобильські забави – вони влаштовують полювання на коней Пржевальського, яких завезли із Асканії-Нова для витоптування радіаційної трави. До всього можна пристосуватись, на всьому можна заробити, а після нас – хоч потоп!..

Якщо ми не знайдемо і не оприлюднимо єдину правду про причини і наслідки чорнобильської катастрофи, яка аж ніяк не "за сімома печатями", просто її не видно під нальотом брехні, – ніхто цього за нас не зробить. Якщо ми не дбаємо про свою землю, ніякі європейські мільярди нам не допоможуть. А поки Україна лишається зоною відчуження сама від себе із серцем у Чорнобилі.

70 років радянської влади залишили нам без перебільшення "випалену землю": населену замість мільйонів знищених українців мутантами під видовою назвою homo soveticus, з мутованою мовою і мутованою внаслідок техногенних екологічних катастроф природою, – уособленням якої став Чорнобиль. Україна стала зоною відчуження, і поки вона залишатиметься такою для нас, українців, такою вона буде і для всього світу.

Інна ВОЛОСЕВИЧ, "Нація і держава"

Закінчення. Початок на 1-й стор.

На превеликий жаль, на українській землі стоїть ще багато пам'ятників людям, які нічого доброго не зробили для нашого народу, бо були слугами московського імперіалізму. До таких пам'ятників належить і монумент генералу Ватутіну у Маріїнському парку в Києві, на постаменті якого викарбувані брехливі слова: "Від українського народу".

Насправді ж якраз сини українського народу і вкоротили віку сталінському воєначальнику. Це сталося 20 березня 1944 року. Відділи під командуванням Енея, що постійно робили засідки на шосе Корець–Рівне, недалеко від Гощі, обстріляли автоколону, в одній з машин якої знаходився Ватутін. Тяжко поранений повстанськими пострілами, він через кілька днів помер у київській лікарні.

ПАМ'ЯТЬ

ПОДВИГ ПІД ГУРБАМИ

Петро ГОШКО

Повстанці ведуть бій з ворогом

Смерть совітського воєначальника дуже розлютила кремлівських бонз, і вони кинули силу-силенну своїх військових, чекістів та партизанів з наказом остаточно знищити УПА. Генеральний наступ більшовиків почався в перших днях квітня. Апогеєм офензиви став найбільший бій українських повстанців проти більшовицьких наїзників під селом Гурбами на Рівненщині. В тутешніх лісах, за більшовицькими даними, перебувало близько чотирьох тисяч повстанців. Головну їхню силу складали загін Ясеня та група УПА-Південь, яка за наказом командування надійшла сюди з Вінниччини. Крім упівських відділів, в гущавині ховалася значна кількість цивільного населення, яке втечею врятувалося від облав "визволителів".

Вранці 23 квітня тридцять тисяч сталінських головорізів, озброєних гарматами, танками та літаками, зайняли позиції довкруг гурбенських лісів по лінії Обчів-Остріг-Шумськ-Крем'янець. Запеклі бої відбулися в підлісних селах Антонівці, Збарі, Андрушівці, Обгові. Відділи УПА змушені були відступити, зайнявши оборонні позиції приблизно вздовж лінії: Майданські гори-Гурби-Мости-Святе-Мощаниця-Обгів.

Наступного ранку почався генеральний наступ більшовицької орди. Найбільший удар припав на північно-східний відтинок оборони (Мости-Будки-Хнівка-Гурби), що його займав курінь Сторчака. Після сильного гранатометного і гарматного вогню більшовики кинулись в атаку. Сторчанівці підпустили ворога на 150 метрів і засипали його вогнем кулеметів, мінометів та чотирьох гарматок. Більшовики не витримали вогневого шквалу і панічно втекли.

Після короткої перерви більшовики почали нову атаку за допомогою танків вже на всіх відтинках повстанчої оборони і прорвали її на південному відтинку, оточивши сторчанівців. У героїчному бою загинув командир Сторчак, сотенний Вілька, ще троє старшин та 60 повстанців.

Тим часом було створено другу лінію оборони. Завзятий бій на всіх відтинках тривав до ночі. По-геройськи боронила свої становища сотня Шума, і тільки ввечері більшовикам вдалося за допомогою танків захопити гурбенську гору.

Під прикриттям ночі повстанці в трьох напрямах прорвалися через ворожі застави. Курені Довбенка й Бувалого пішли в Суразькі ліси. Курінь Мамая прорвався на північ і, звівши бій з більшовицькими заставами коло Бущі, перейшов залізничний шлях Здолбунів–Шепетівка. Відділи Ясеня і Дока пішли у напрямі на Клевань.

У бою під Гурбами більшовики, втративши багато бійців та командирів, так і не змогли досягнути своєї мети – ліквідувати оточені групи УПА.

Тоді смертю героїв загинуло 80 повстанців, подвиг яких народ прирівнює до подвигу крутянців. На честь полеглих вояків на місті бою вдячна Україна спорудила монумент, біля якого щороку в квітні збирається багато українців для того, щоб вшанувати світлу пам'ять славних воїнів, які віддали своє молоде життя за свободу і розквіт України.

Тут щовесни цвіте калина,
Пісні співають солов'ї.
Не забуває Україна,
Що тут лежать сини її.

м. Рівне

ЦЕ НАША ІСТОРІЯ

СОБОРНА ПАМ'ЯТЬ УКРАЇНИ

22 квітня

140 років тому (1867) народився український живописець і графік Василь Корнієнко, автор картин "Біля корчми", "Від'їзд Богдана Хмельницького до Києва", ілюстрацій до "Енеїди". Помер 1904 року в Одесі.

90 років тому (1917) Тимчасовий Уряд призначив Крайовим комісаром окупованих частин Галичини й Буковини з осідком у Чернівцях Дмитра Дорошенка.

90 років тому (1917) віче українців Петрограда підтримало Центральну Раду в її боротьбі за національно-територіальну автономію України.

90 років тому (1917) у Ґельсинфорсі (Фінляндія) створено Українську раду, яка звернулася до місцевої ради депутатів флоту, армії та робітників із закликом підтримати автономію України.

40 років тому (1967) за ініціативою Голови Революційної ОУН Ярослава Стецька в Тайвані створено Антикомуністичну лігу (ВАКЛ), яка об'єднала міжнародні національні організації 91 країни. Тоді ж за його ініціативи з антикомуністичних організацій та чільних європейських державних діячів створено Європейську Раду Свободи. Відтепер українські націоналісти розглядалися на Заході не як нацистські злочинці, а як борці за національно-державне визволення рідного народу.

23 квітня

110 років тому (1897) в селі Міжгір'ї на Закарпатті народився один з активних діячів Карпатської України Василь Гренджа-Донський. Помер 25 листопада 1974 року в Братиславі (Словаччина).

60 років тому (1947) у Львові за участю Лазаря Кагановича і Микити Хрущова відбулася нарада секретарів обкомів КП(б)У і начальників управлінь МДБ УРСР західних областей щодо остаточної ліквідації оунівського підпілля і повної радянізації регіону.

25 квітня

145 років тому (1862) народився український етнограф і фольклорист Василь Кравченко. Помер 20 березня 1945 року.

145 років тому (1862) у Маріуполі народився український та російський філософ неокантіанського напрямку, психолог, засновник першого в Росії Інституту психології та його директор Георгій Челпанов. Помер у Москві 13 лютого 1936 року.

100 років тому (1907) народився український письменник і журналіст Микола Трублаїні (Завірюха). Помер 5 жовтня 1941 року після важкого поранення.

100 років тому (1907) помер український літературний критик, мистецтвознавець і журналіст Василь Горленко. Народився 13 березня 1853 року в с. Ярошівці Прилуцького повіту Полтавської губ. (тепер – Чернігівської області).

80 років тому (1927) помер український письменник, громадський діяч Марко Черемшина (спр. – Іван Семанюк). Народився 13 червня 1874 року в с. Кобаки, нині – Івано-Франківщина.

26 квітня

120 років тому (1887) на хуторі Ладанському Полтавської губернії тепер – с. Новопетрівка Талалаївського р-ну Чернігівської області) народився український скульптор, кінорежисер, театральний діяч Іван Кавалерідзе, автор багатьох відомих пам'ятників, зокрема, княгині Ользі в Києві (1911, відновлений 1996), першого в Україні пам'ятника Т. Шевченку в Ромнах (1918), Полтаві (1925) і Сумах (1927), Григорію Сковороді в Лохвиці 1922), Чорнухах (1922), Сковородинівці (1972), Києві (1977), Богдану Хмельницькому в Чернігові (1964) тощо. Помер 3 грудня 1978 року в Києві.

28 квітня

85 років тому (1922) у Празі відбулася перша професорська рада як установчі збори Української господарської академії в Подебрадах, чим покладено початок існування цього вищого навчального закладу на чужині.

60 років тому (1947) збройні сили комуністичної Польщі розпочали акцію примусового виселення українського населення з його етнічної території на німецькі землі, які відійшли їй після Другої світової війни.

29 квітня

90 років тому (1917) у Ґельсинфорсі за участю солдатів і матросів місцевого гарнізону відбувся величавий український похід на підтримку автономії України.

30 квітня

115 років тому (1892) народився український терапевт, академік АН УРСР та АМН СРСР Вадим Іванов. Розвивав клініко-фізіологічний напрямок у медицині, одним з перших в СРСР розробляв проблеми гастрографії. Помер 15 січня 1962 року.

Квітень

65 років тому (1942) відбулася II Конференція ОУН-Б, яка розглянула питання подальшої тактики в боротьбі за незалежність України.

65 років тому (1942) на Волині організовано перші дві групи самооборони з членів ОУН-Б на чолі з С. Качинським та І. Перегійняком-Довбенком.

Закінчення. Початок у числах 14–15.

Підготував Володимир СЕРГІЙЧУК, професор, доктор історичних наук

ЛЕГЕНДАРНИЙ ГЕРОЙ КАРПАТ

Ярослав КЛЕПЦУ, член КУН, член братства УПА,

Період боротьби УПА – це найбільш героїчна доба не тільки в історії України, а й в історії людства. На героїзмі УПА будуть виховуватися нові українські покоління. Боєць УПА, український революціонер заступить місце мужнього спартанця. Такої думки був сам головнокомандувач УПА Роман Шухевич. І наш народ ніколи не забуде героїв, які боролися й віддали життя за волю краю.

До славних лицарів України слід віднести і повстанця з с. Синевідська Вижнього Стрийського повіту Костянтина Цмоня (псевдо Модест). Він народився 1914 р. в багатодітній селянській сім'ї. Вчився в Стрийській гімназії, з якої був виключений за підпільну роботу в ОУН. Пізніше засуджений польськими шовіністами на 5 років тюремного ув'язнення, яке відбував у Березі Картузькій. Після звільнення поринув у підпільну і збройну боротьбу з фашистськими, а потім і московськими окупантами. З приходом в Галичину більшовицьких орд майже вся його родина була вивезена на Сибір. Найстарший брат Костянтина Володимир був священиком УГКЦ в Івано-Франківській області. В 1950 році його засудили до 25 років ув'язнення за зв'язок з УПА. Молодший брат Дмитро, упівець, загинув від рук більшовицьких окупантів 1947 року.

Підпільник Костянтин виконував найвідповідальніші завдання головного проводу ОУН. Визначався як член головної референтури СБ (Служби Безпеки), як командир особливої групи СБ-Р-33.

Про його дивовижну витримку, обережність розповідають легенди. Він був вродженим конспіратором. Водночас він міг піти на найризикованіший вчинок.

У грудні 1942 р. Костянтину доручили звільнити з німецької катівні видатних діячів ОУН – Дмитра Грицая ("Перебийноса") та Ярослава Старуха ("Стяга"). За планом Романа Шухевича К. Цмонь з групою оунівців, одягнутих в німецьку форму, з відповідними документами прибув у тюрму і зумів звільнити в'язнів. Таку ж блискучу операцію Костянтин Цмонь повторив у квітні 1943 р., вирвавши з Дрогобицької тюрми видатного військового діяча ОУН Олексу Гасина ("Лицаря"), згодом начальника обласного штабу УПА. Ця операція стала хрестоматійною. Німецький офіцер (К. Цмонь) з кількома військовиками пред'явили начальнику в'язниці "відповідні документи" і зажадали передати вищеназвану особу для невідкладного перевезення до Берліна. "Злочинця" під конвоєм посадили в автомобіль і – "поминай як звали".

Протягом 1943 р. К. Цмонь виконував найвідповідальніші завдання, пов'язані з організацією структур УНП, розташуванням та охороною радіостанції ОУН в карпатах в районі с. Ямельниця на Сколівщині.

В 1944 р. перед приходом більшовиків Костянтину було запропоновано виїхати на Захід, але він добровільно залишився для боротьби з окупантом на рідних землях, виславши за кордон тільки дружину з малим сином.

Хоробрий синевідчанин Костянтин Цмонь загинув як герой України 22 грудня 1944 року разом з членами УВГР Йосипом Позичанюком ("Шугаєм"), командиром Української Народної Самооборони, згодом УПА Дрогобицької області поетом Богданом Вільшинським ("Орлом"), військовим референтом повітового проводу УПА Іваном Капалом ("Бродягою") та іншими повстанцями, які йшли на зустріч з головним командиром УПА Романом Шухевичем. В с. Юшківцях на Жидачівщині вони зіткнулися з великим загоном енкаведистів. У нерівному бою більшість воїнів УПА загинула. Тіла їхні поховані на місцевому цвинтарі.

Український поет в США Микола Щербанюк написав поему "Шлях у вічність", в якій описав героїчну смерть повстанців.

Вічна слава героям, які боролися й віддали своє життя за волю України.

м. Стрий, Львівська область

Нещодавно комуністичні газети-рептильки пом'янули образ Леніна патетичними високими словами, а кілька сот прибічників його "вчення" поклали червоні гвоздики до пам'ятників "вождю". У Москві путінці навіть відкрили Мавзолей, аби якась тисяча зюганівців провідала "Ільїча" в гробу... Тим часом мені пригадується образ "вождя" із обкладинки московської книги "Ленин" (видання 1994 р.) генерала-полковника Д. Волкогонова, директора Інституту воєнної історії, доктора історичних наук, колишнього популяризатора "дєла Леніна", котрий прозрів на сімдесятому році свого життя і воздав належне "вождеві", заtaврувавши його образ та діяння.

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

КРАХ ЧЕРВОНИХ ІЛЮЗІЙ

Що збиралися будувати головорізи в шкірянках на чолі зі своїм божевільним лідером?

Віктор ЛУПЕЙКО

На обкладинці цієї книги світлина 1923 року, на якій Ленін має вигляд людини, приреченої на божевілля. У такому жахливому стані "вождь", як стверджували його тодішні соратники, не міг помножити 7 на 4 (вирішував цю "проблему" шляхом додавання цифр), висловлював бажання розводити кроликів, але і далі нібито знаходив у собі достатньо розуму, щоб повчати підвладну країну та організовану ним партію, як жити й будувати "комуністичне суспільство"(!).

Спробуємо і ми пильніше поглянути на постать цієї одіозної персони, передусім як на господарника-економіста, на що майже ніхто з дослідників не звертав уваги.

У 1989 році, коли у радянській імперії почалась нова політична відлига, московські "Известия" вразили читачів вбивчим штрихом, опублікувавши статтю доктора історичних наук В. Сироткіна, в якій вперше було оприлюднено записи М. І. Гляссер та М. А. Фотієвої (секретарки Леніна), що зафіксували роздуми "вождя" про нищівний крах червоних комуністичних ілюзій щодо втілення в російську дійсність утопічних ідей Маркса-Енгельса. "Звичайно, ми провалились, – диктував у 1923 році вже смертельно хворий "Ільїч". – Ми думали здійснити комуністичне суспільство за щучим велінням. Тим часом це питання десятиліть та поколінь. Аби партія не втратила душу, віру та волю до боротьби, ми повинні удавати перед нею повернення до ринкової економіки ...як деякий тимчасовий відступ. Але для себе ми повинні ясно бачити, що спроба не вдалася, що так раптом змінити психологію їхнього багатовікового життя не можна. Можна спробувати загнати населення до нового ладу силою, але це ще питання, чи зберегли б ми владу у цій всеросійській м'ясорубці..." ("Известия" від 9 березня 1989 р.).

У кривавиці більшовицької м'ясорубки, в якій загинуло щонайменше 13 мільйонів людей заради комуністичної утопії, у жовтні 1921 року Ленін змушений був визнати: "На економічному фронті із спробою переходу до комунізму ми до весни 1921 року зазнали поразки серйознішої, ніж будь-яка поразка, завдана нам Колчаком, Денікіним чи Пілсудським..." (Ленін В. І. Твори. Т. 44. – С. 159).

Кількома роками раніше у 1918–1919 рр. він взагалі не визнавав торгівлі, планував знищити її під корінь: "Низкою поступових, але неухильних заходів треба повністю знищити приватну торгівлю, організувавши правильний та планомірний продуктообмін між виробничими та споживчими комунами єдиного господарського цілого, яким має бути Радянська республіка..." (Лєнін В. І. Твори. Т. 38. – С. 89). Підневільний народ не міг сприйняти комунізацію країни та продуктообмін, який був запланований як безгрошовий (!). Ленін писав про знищення грошей як пережитку капіталізму у програмі своєї партії: "РКП (Російська комуністична партія) буде прагнути до швидкого проведення найрадикальніших заходів, які підготують знищення грошей... " (Ленін В. І. Твори. Т. 38. – С. 100.). Він планував знищення грошей у величезній країні, а про себе – не забував, як не забували забезпечити своє благополуччя і його вірні тимчасові соратники. Тільки голодного 1921 року в зарубіжні банки надійшло:

"Від Троцького – 11 мільйонів доларів лише в один з американських банків і 90 мільйонів швейцарських франків – у Швейцарський банк. У цей же банк надійшло:

від Зинов'єва – 80 мільйонів швейцарських франків,

від Урицького – 85 мільйонів швейцарських франків,

від Дзержинського – 80 мільйонів швейцарських франків,

від Ганецького – 60 мільйонів швейцарських франків і 10 мільйонів доларів США, від Леніна – 75 мільйонів швейцарських франків". (И. Бунич. Золото партии. – Санкт-Петербург, 1999. – С. 92, 93). Як бачимо, вождь відставав від своїх сателітів, а перед 1924 роком ленінські "заощадження" були конфісковані нещадними сталіністами.

Одначе повернемось до ленінських задумів "оздоровлення" російської економіки.

У 1920 році Троцький, після повернення з Уралу, почав наполягати на заміні продовольчої грабіжницької "розверстки" хлібним податком та запровадженням товарообміну. Ленінці не погодилися. Було втрачено ще рік. Смерть скосила ще зо три мільйони людей, – ось так виглядав новий "людяний державний капіталізм", про який мріяв головний комісар. У 1921 році Ленін, нарешті, погодився із Троцьким: треба переходити до нової економічної політики, про це йшлося у березні на X з'їзді їхньої партії. Вирішили ослабити петлю на шиї придушених народів, дати можливість вільніше дихнути. "Вождь" почав закликати до кооперативного руху (до цього він таврував його), до активізації банківської справи, до спілки міста і села і т. ін. У Леніні раптом пробудився економіст і він навіть кинув клич: "Вчіться торгувати!" Втім, відчуваючи, що одна тільки внутрішня торгівля мало що принесе, він вирішив "роздерибанити" країну, плюнувши на національні інтереси народів зруйнованої Росії. Адже компартії вкрай потрібні були гроші: прибутки в державі складали лише 8 мільярдів на рік, а витрати становили 28 мільярдів рублів. Перші розмови про можливий продаж деяких національних об'єктів викликали зливу заперечень із боку партії та безпартійного селянства. Та "вождь" невтомно пропонував капіталістам провідних країн світу все те, що можна було продати, причому відразу на 5, 10, 25, навіть на 50–60 років і за мізерні відсотки. Погоджувався, приміром, лише за 2% річних віддати "світовій гідрі" всю Камчатку. Також Лєнін дозволив віддати іноземцям 17 із 70 мільйонів десятин архангельських лісів. В європейській частині Росії було понад три мільйони десятин родючих чорноземів – "вождь" планував віддати цю землю "братській" Німеччині. (Лєнін В. І. Твори. Т. 42. – С. 107, 108).

Вірний продовжувач "дєла Лєніна" в парі зі своїм партнером планують розділити світ

Хотілося йому "загнати" за безцінок і землі понад Уралом. "Ми не можемо обробити понад три мільйони десятин земель Уралу, які залишили нам козаки внаслідок переможного закінчення громадянської війни, коли звідти пішли цілі станиці... Якщо ми навіть віддамо три чверті вирощеної пшениці, ми ж одержимо одну чверть!.." (Ленін В. І. Твори. Т. 42. – С. 112). Дон та Урал справді були випалені гарматним вогнем і вщент сплюндровані більшовиками, і селяни подались у світи – до Туреччини, Манчжурії і т. д.

Торгував він не лише землею, а й вугіллям Донбасу, кавказькою нафтою, казахською міддю і т. д. Радив поплічникам по владі: "Нам не шкода надати іноземному капіталісту й $ 2000 прибутку..." (Ленін В. І. Твори. А. 42. – С. 82).

Навесні 1922 року ленінські дипломати у Генуї (Італія) спробували домовитись із "імперіалістами" про здачу в концесію всієї державної залізниці – від західного кордону аж до Владивостока разом із китайською гілкою. За безцінь збирался поступитися й територією нинішнього Кузнецького басейну, п'ятьма мільйонами десятин орної землі у Східному Сибіру тощо. Ленін складав грандіозні плани закабалення величезної країни. Навіть за умовами проклятого Лєніним Версальського договору на німецькій землі не передбачалось повного господарювання англійців, французів, американців. У Росії ж, як стверджував маклер Гельфанд-Парвус, один із спонсорів жовтневого перевороту, все було можливе...

Та капіталісти не довіряли Леніну, не поспішали брати із рук більшовиків те, що їм пропонувалось, розуміючи, що і Ленін, і його камарилья веде подвійну гру, яка полягає в тому, щоб залучити в економіку зруйнованої імперії мільярди, а потім всі ці колосальні валютні та матеріальні засоби конфіскувати, націоналізувати і йти походом на "світову гідру" капіталізму.

У 1922 році різко пішло вгору сільське господарство, бо замінили грабіжницьку "продрозверстку" продподатком й дали можливість трохи вільніше дихнути хліборобам.

Водночас впала промисловість і підвищились ціни на промислові товари, здешевлювався хліб, шаленіла інфляція, зростало безробіття. Мільйони кваліфікованих робітників опинилися за ворітьми підприємств і вирушили до сіл. Ще наприкінці 1921-го Ленін писав з тривогою про економічний лабіринт, до якого більшовики завели країну: "Передбачалось більш чи менш соціалістично обмінювати в цілій державі продукцію промисловості на продукти сільського господарства і цим товарообміном відновити важку промисловість як єдину основу соціалістичної організації... Але з товарообміном нічого не вийшло, приватний ринок виявився сильнішим від нас, і, замість товарообміну, вийшла звичайна купівля-продаж, торгівля. Потрудіться пристосуватися до неї, інакше стихія купівлі-продажу, грошового обміну захлисне вас". (Ленін В. І. Твори. Т. XVII. – С. 430). Уже тепер сподівався знесилений лідер на допомогу ворогів-капіталістів: "Господарюйте всі! Поруч з вами будуть іноземні капіталісти, концесіонери, орендатори, вони будуть вибивати у вас сотні відсотків прибутку, вони будуть наживатися, і лише тоді ви зумієте побудувати комуністичну республіку." (Лєнін В. І. Твори. Т. 44. – С. 167). Виникає запитання: а навіщо ж робили так звану "жовтневу революцію", пролили море крові, поклали більше 13 мільйонів життів, зруйнували вщент колишню російську імперію? Щоб повернутися до капіталізму, дешево продавшись іноземцям, з котрими нещодавно так запекло воювали?..

Частково збільшовичене суспільство прискореними темпами "непманізовувалось". Лєнін неодноразово із сумом відзначав, що дрібнобуржуазна стихія заполонила всі класи, що міщанство має більшу силу, ніж пролетаріат. В засобах масової інформації говорилось не лише про масоване проникнення буржуазної ідеології у всі сфери нібито вже соціалістичної Росії, а й про грізну небезпеку... збагачення людей. А це – несумісне із комуністичним вченням!..

Комуністичне ленінське керівництво, громіздке, бюрократичне, виявилося неспроможним контролювати лавину НЕПу, що розливалася по більшовицькій імперії. Лєнін шаленів, шукаючи шляхів для налагодження ефективної роботи величезного партійного апарату: "Всі у нас потонули у паршивому бюрократичному "болоті" відомств. Великий авторитет, розум, рука потрібні для повсякденної боротьби із цим..." (Лєнін В. І. Твори. Т. 44. – С. 369).

Не зайвим буде навести характеристику діяльності Леніна останнього періоду його життя, котру дав діяч української національно-визвольної революції 1917–1921 років Микита Шаповал у статті-некролозі "На смерть тирана" (Прага. 24 січня 1924 р.): "Будівництво (ленінське – *В. Л.*) було чудернацьке. Соціалізація землі, комуни, колективні господарства, совіцькі господарства – все скінчилось приватною власністю на землю, концесіями для європейських капіталістів. Промисловість від комунізму дійшла до огидного державного бюрократичного капіталізму, до повернення частини підприємств старим власникам, до державно-капіталістичних трестів і т. д. Торгівлю знищено і заведено спекулянтів-непманів. Професійні спілки одержавлено, морально і фізично знищено. Зруйновано сільські господарства. Прийшов голод і знищив кілька мільйонів людей. Потрясаючі картини людоїдства. А понад всім гордо панує політичний шпіонаж і червоний терор. Дійсно, велика трагедія псевдосоціалістичного будівництва: будували комунізм, а збудували капіталізм найнижчого гатунку".

У сутінках божевілля догоряв "великий творець", помутнілим поглядом дивлячись у велике згарище божевільних мрій...

ПОГЛЯНЬТЕ, ХТО ПРИЙШОВ!

ГАНЬБИЩЕ

Зграя глитаїв-нуворишів під вивіскою столичної влади "дерібаніт" Київ

Перманентні мітинги в столиці, які тривають вже кілька тижнів, дещо відслонили важливу, насамперед для киян, тему столичного урядування. Про це якраз і хотілося б поговорити. Зокрема, про сферу, м'яко кажучи, малопопулярну нині – гуманітарну.

Олег ШАГАН

Гуманітарна — отже, звернена до людини. Із цим проблем значно більше, ніж із несусвітніми тарифами, земельними зловживаннями, перманентними намірами "втелющити" офісні висотки у найневідповідніших для цього місцях. Якщо столична влада й буває зверненою до людини, то хіба до дуже конкретної персони з тугим гаманцем, яка заради того, щоб цей гаманець став іще тугішим, задумала чергову капость людині як такій.

І все тут починається особисто з мера Леоніда Черновецького — з його помітно неадекватною поведінкою і зверненим у бездонні глибини незвіданого блукаючим поглядом, який на кожному кроці каже "пазваніте маме", хоча з виразу оскаленого при цьому обличчя зрозуміло, що насправді йому хочеться сказати як мінімум "твою мать". Коли ще, скажіть, будь ласка, у столиці був мер, який принципово не вміє розмовляти українською мовою? Та ж навіть сов'єти собі такого не дозволяли!

Мова — фактор нібито, як на нинішнє владне сприйняття, "дрібний", але насправді основоположний. Бо людина, котра не володіє мовою нації, якою "управляє", насправді не має з цією нацією жодних "точок духовного перетину", не розуміє її потреб, способу мислення, культури, а отже, здатна не творити, а лише шкодити. І мер Черновецький шкодить. Де тільки може. Насамперед у тих сферах, де шкодити найлегше — гуманітарних. Сферах, якими Київ завжди славився, а зараз знеславлюється.

Фактично свою діяльність на посаді мера Черновецький почав зі знищення київського спорту. Можна, звичайно, по-різному ставитися до того, потрібен чи не потрібен Києву футбольний клуб "Арсенал", — але ще торік це був класний футбольний клуб, який реально боровся за вихід у єврокубкову зону і давав підстави багатьом українцям пишатися ним, а заразом і своєю столицею. Черновецький сказав, що "ета нам не нада", бо на клуб треба витрачати гроші, а на ці гроші можна накупити пайків із простроченими продуктами, вишикувати в черги за ними злюмпенізованих пенсіонерів (хто бачив ці черги, жахався — яке ганьбище!) і, знущаючись із людей, корчити з себе "благодійника".

І нехай "Арсенал" лише ставав на ноги, але ж хокейний "Сокіл" був гордістю не лише Києва, а й усієї України. Де "Сокіл" зараз, через рік правління Черновецького? На передостанньому місці в чемпіонаті Білорусі... Шукає по Київській області залу для тренувань, бо в Києві всі вже або знищені, або "в надійних руках"... До такого ганьбища не опускався жоден мер, навіть у найтяжчі окупаційні часи!

То, може, в мера бодай заступники і керівники служб адекватні? Ага, діждетеся... Чого варта лише одіозна бізнес-вумен Ірена Кільчицька, котра за рік роботи заступником мера уславилася непомірною тягою до розкошів і божевільною заявою про те, що наступних її дітей виношуватиме... сурогатна матір! Це не вкладається не лише в рамці етики поведінки чиновника — це не вкладається в рамці здорового глузду, людського розуміння суті речей, це не вкладається взагалі ні в що! Або бізнесмен Олександр Ржавський... Не встиг прийти на посаду заступника, як одразу ж уславився божевільним проектом поділу киян на "чорних" і "білих", "корінних" і "приїжджих", "правильних" і "неправильних".

В діяльності нуворишів київської влади чітко і чіпко простежується лише одне-єдине маніякальне прагнення — видурити всіма можливими й неможливими, аж до відверто "наперсточних", способами з киян якомога більше грошей. Заради цього, власне кажучи, все й робиться: висмоктуються з пальця захмарні тарифи; на Оболоні планується до будівництва на самісінькій дорозі супермаркет, який суттєво ускладнить і без того непросте пересування по місту; тротуари безнадійно перетворені на безкінечні автостоянки, і годі собі уявити, як почувається на цих тротуарах мама з дитячим візочком, на який щомиті загрожує накотитися яка-небудь крута іномарка... Оце Київ Черновецького — злочинні джунглі, заглиблюватися в які з кожним днем усе страшніше й страшніше.

Сфери культури й освіти це стосується перш за все. Що культура й освіта дає людині — цього нувориші не розуміють; вони розуміють лише те, що ця сфера потребує вкладень, а вкладати гроші, які можна заграбастати, ой як не хочеться. І вже нікого не хвилює те, що, скажімо, театральний фестиваль "Київ травневий" був гордістю української столиці і всієї України. Ні, бо на цю гордість у столичному бюджеті передбачено аж 500 тисяч гривень, які можна не вкласти в культуру, а обернути з користю особисто для себе! І що ж — чхати хотіли нувориші Черновецького на бюджет! Вони просто взяли й скасували фестиваль — нібито "через політичну ситуацію". І нічого, що в Київ мусили приїхати провідні театральні колективи зі Швеції, Швейцарії, Німеччини, Південної Кореї, Молдови, Росії Болгарії. Нічого, що вони до цих гастролей готувалися і витратили чимали кошти на квитки, костюми, інвентар тощо. Нічого, що насправді бюджетні 500 тисяч гривень мусили в Києві-таки залишитися насправді, бо передбачені вони лише на розміщення гостей, а за все решту вони платять самі. Нічого, що навіть фінансово (не кажу вже культурно, бо цього нувориші зрозуміти просто не здатні) фестиваль Києву вигідний. Це все нічого, якщо є можливість "роздерібанити" 500 тисяч гривень. А ще кажуть, що керівник міського управління культури Світлана Зоріна — письменниця... Ото вже ніколи не повірю! Письменники принаймні розуміють, якої шкоди завдає така політика...

А ще кажуть, нібито керівник столичного управління освіти Лілія Гриневич — педагог. Це теж вельми дивно, бо педагоги, як правило, читають Конституцію України і Закон про освіту, а в цьому відомстві такі основоположні документи вочевидь не читали. Бо навряд чи без рекомендацій очолюваного пані Гриневич відомства мер Черновецький виходив би з ініціативою зробити середню освіту в Києві поголовно платною! Звичайно — з чого ще "дерти", як не з театрів, лікарень і шкіл — вони ж у нас багаті... Настільки, що коли, скажімо, постало питання про підвищення для педагогів і медиків муніципальної надбавки до заробітної плати, мер особисто "зарізав" такі благі наміри, публічно заявивши (тільки не падайте!): "Учітеля — ето несостоявшієся люді"... Далі, як то кажуть, нікуди.

Можливо, до речі, що саме такою настановою мер і керувався, коли призначав пані Гриневич на посаду начальника головного управління освіти і науки Київської міської державної адміністрації. Бо насправді, згідно з чинним законодавством, робити цього не мав права. Не вірите? А дарма! Ось вам дослівна (чиновницький стиль, із помилками) цитата з офіційного листа Міністерства освіти і науки України № 017–57/549 від 01.09.06 до Київської міської державної адміністрації про те, що воно "...не дає згоди на призначення Гриневич Л. М. на посаду начальника Головного управління освіти і науки, оскільки відповідно до п. 9 Типового положення про Головне управління освіти і науки КМДА, управління освіти і науки обласної, Севастопольської міської державної адміністрації, затвердженого постановою Кабінету міністрів України від 22.08.00 № 1326, начальник управління повинен мати повну вищу педагогічну освіту і стаж керівної роботи у навчальних закладах та місцевих органах управління освіти, або наукових установах не менше як 5 років. Гриневич Л. М. не має необхідного стажу керівної роботи у місцевих органах управління освіти.

Нагадаємо ще дещо з "ініціатив" команди Черновецького – і про плани перенести київський зоопарк кудись у Вишгород, а його територію забудувати висотками; і стосовно чиновників, які знищують авторитетний журнал української російськомовної літератури "Райдуга"; і стосовно чиновників, з милості яких у центрі Києва залишилося аж півтори книгарні, й на ті чиняться періодичні "наїзди з метою вселення"; і стосовно самого мера, давно вже в народі прозваного не інакше як "Льоня-космос"...

...Чи не час уже робити висновки? Ще одного такого року Київ може просто не витримати.

ВІД АВТОРА

МАРШ НА МІСЦІ

Іван АНДРУСЯК, поет

Свого часу, років вось уже майже три тому, я був абсолютно впевнений, що російської інтеліґенції — отієї хрестоматійної, добре відомої всьому "читаючому" світові з класики XIX століття, яка, зрештою, була практично єдиним, чим у доброму сенсі вславилася Росія, — більше не існує. Спричинком до таких радикальних міркувань був "Лист дванадцяти аполітичних літераторів", який з'явився в розпал президентської виборчої кампанії 2004 року й недвозначно засвідчив, що нова інтеліґенція українська сповідує виключно європейські цінності. Точніше, спричинився до цього не сам лист, а дикунська, істерична реакція на нього багатьох нібито демократичних, нібито розумних, нібито культурних діячів — навіть таких нібито неодіозних, як Марк Захаров. Утім, познайомившись відтак із Анною Політковською, я збагнув, що помиляюся — справдешня російська інтеліґенція таки існує, але вже давно ні на що у своїй країні реально не впливає (як, зрештою, й українська у своїй). Коли ж пані Анну вбили, я збагнув, що знову помилився — може впливати, причому надзвичайно вагомо, і впливу цього страшенно чомусь боїться не лише російська влада, а й сама обширна й неадекватна Росія...

Останнім часом, проте, російська інтеліґенція, здається, збагнула, що мусить говорити не лише на кухнях і через відсунуту на далекі марґінеси опозиційну пресу – мусить говорити з народом безпосередньо. Незважаючи ні на що. І в різних російських містах почала виходити до народу на майдани — де по двадцятеро, де по сотні, а оце, нарешті, в Москві зважилися вийти таких інтелігентів близько двох тисяч, що для сучасної неототалітарної путінської Росії майже те саме, як для "сторозтерзаного", але все ж принаймні в душі демократичного Києва двісті тисяч...

"Марш незгодних" — так звався цей захід, із ідеєю якого виступив керівник "Об'єднаного громадянського фронту" Гаррі Каспаров. Ідею протестувати — а в Росії є проти чого протестувати — підтримали практично всі "притомні" опозиційні сили: і "Союз правих сил" Бориса Нємцова та Ірини Хакамади, й Республіканська партія Владіміра Рижкова, й "Інша Росія" екс-прем'єра Касьянова, не кажучи вже про радикалів на кшталт колишнього харків'янина Едічкі Лімонова, більшість прихильників якого так само належить до, хоч і істотно "збоченої", та все ж інтеліґенції... Одначе біда Росії — не лише влада, а й опозиція, яка про день проведення протестної акції домовилась, але про місце домовитися так і не змогла. У висліді незгоди інтеліґенти зібралися на... чотирьох різних московських майданах. І спроба "маршем" об'єднати бодай два з них уперлася в "ОМОН" – адже влада в Росії воліє не лише ухвалювати дивовижні закони на кшталт того, скільки протестантів на один квадратний метр може перебувати на мітингу (аналогів, здається, світова історія не знала), а й намагається змушувати інтеліґенцію їх виконувати.

Одне слово, вийшов "марш на місці", який невдовзі перетворився на "марш до арештантських автобусів" під ударами міліцейських кийків. Усе, як завжди в Росії. "Загребли" кілька сотень найактивніших учасників, уключно з журналістами й випадковими перехожими, які "втрапили під руку". Навіть Гаррі Каспарова "загребли", щоправда, попередньо таки дали змогу звернутися до журналістів... англійською мовою. Чому саме англійською — це, здається, навіть росіянам пояснювати не треба. Уникнув синців, арештантовоза й "каталажки" лише Касьянов. Певно, "омонівці" його раніше занадто часто в телевізорі бачили на фоні Кремля, тож і не ризикнули...

Утім, навіть такий нібито провальний "марш незгодних" — у путінській Росії вже великий успіх, який принаймні засвідчує, що інтеліґенція в цій країні таки є, і вона вже навіть визріває до того, щоб говорити з народом. Ось лише чи почує її народ?

Наступне число "Нації і держави" вийде 8 травня ц. р.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 10 000 примірників

Ціна договірна